

Solitaritatea lui Dumnezeu

Titlul acestui articol nu este poate suficient de explicit pentru a indica tema lui. Acest lucru se datorează în parte faptului că foarte puțini astăzi sunt obișnuiți să mediteze asupra perfecțiunilor personale ale lui Dumnezeu. Comparativ doar puțini dintre aceia care citesc ocazional biblia sunt conștienți de grandoarea impunătoare a caracterului Divin care provoacă la închinare. Faptul că Dumnezeu este măreț în înțelepciune, uimitor în putere, și totuși plin de milă, este presupus de mulți ca fiind un lucru îndeobște cunoscut ; dar, a păstra o concepție adecvată ființei Lui, naturii Lui, atributelor Lui, așa cum acestea sunt revelate în Sfânta Scriptură, reprezintă ceva ce numai foarte, foarte puțini oameni în aceste timpuri degenerate au reușit. Dumnezeu este solitar prin excelență. „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, Bogat în fapte de lauda și făcător de minuni?” (Ex. 15:11).

„La început, Dumnezeu” (Gen 1:1). A fost un timp, dacă poate fi numit „timp”, când Dumnezeu, în unitatea naturii Lui (chiar dacă subzista în trei Persoane Divine), domnea singur. „La început, Dumnezeu”. Nu era nici un cer, unde gloria Lui este acum în particular manifestată. Nu era nici un pământ care să-i atragă atenția. Nu erau nici îngeri care să-L laude cu imnuri; nici un univers care să fie ținut prin cuvântul puterii Lui. Nu era nimic, nimeni, ci doar Dumnezeu; și asta, nu pentru o zi, un an, sau un secol, ci „din totdeauna”. De-a lungul unei eternități trecute, Dumnezeu a fost singur: complet, suficient, mulțumit; neavând nevoie de nimic. Dacă l-ar fi fost universul, îngerii, sau ființele umane necesare Lui în vreun fel, acestea de asemeni ar fi fost chemate la existență din eternitate. Crearea lor atunci când El a făcut-o, nu a adăugat nimic la Dumnezeu în esență. El nu se schimbă (Mal. 3:6), deci gloria Lui esențială nu poate fi augmentată și nici diminuată.

Dumnezeu nu Se afla sub nici o constrângere, nici o obligație, nici o necesitate de a crea. Faptul că a ales să facă așa a fost un act complet suveran din partea Lui, cauzat nu de ceva din afara Lui, determinat de nimic altceva decât pur și simplu de buna Lui plăcere; pentru că „face toate după sfatul voiei Sale” (Ef. 1:11). Faptul că a creat a fost pur și simplu pentru arătarea gloriei Lui . Își imaginează unii dintre cititorii noștri că am depășit ceea ce Scriptura justifică? Apoi apelul nostru va fi la Lege și Mărturie: „Bindecuvântat să fie Numele Tău cel slăvit, care este mai presus de orice *bindecuvântare* și de orice *laudă* !” (Neemia 9:5). Dumnezeu nu câștigă nimic nici măcar din închinare noastră. El nu avea nevoie de acea glorie externă a harului Său care se ridică din cei răscumpărați, pentru că El este suficient de glorios în El Însuși fără acest lucru. Ce L-a determinat pe El să predestineze aleșii Săi la lauda slavei harului Său? A fost, așa cum ne spune Efeseni 1:5, după buna plăcere a voiei Sale.

Suntem conștienți că tărâmul înalt pe care pășim noi aici este nou și straniu aproape pentru toți cititorii noștri; pentru acest motiv este bine să ne mișcăm mai încet. Haideți ca apelul nostru să fie din nou la Scriptură. La sfârșitul lui Romani 11, unde apostolul se apropie de sfârșitul lungului argument în favoarea mântuirii doar prin har suveran, el întrebă, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” (Rom. 11:34-35). Cu alte cuvinte, este imposibil să-L obligi pe cel Atotputernic față de creatură; Dumnezeu nu câștigă nimic de la noi. „Dacă ești drept, ce-l dai Lui? Ce primește El din mâna ta? Răutatea ta nu poate vătăma decât semenului tău, dreptatea ta nu folosește decât fiului omului” (Iov 35:7,8), dar cu siguranță nu-L poate afecta pe Dumnezeu, care este deplin bindecuvântat în *El Însuși* . „Tot

așa și voi, după ce veți face tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: „Suntem niște robi netrebniți;” (Luca 17:10)—ascultarea noastră nu l-a adus profit lui Dumnezeu.

Mergem mai departe: Domnul nostru Isus Hristos nu a adăugat nimic la Dumnezeu în ființa și gloria Lui esențiale, nici prin ceea ce a făcut nici prin ceea ce a suferit. Adevărat, binecuvântat și glorios adevăr, El ne-a *manifestat nouă* gloria lui Dumnezeu, dar El nu a adăugat nimic la Dumnezeu. El Însuși declară așa, și nu există apel la cuvintele Lui: „Bunătatea mea nu ajunge până la Tine!” (Ps. 16:21). Întreg acel psalm este un psalm al lui Hristos. Bunătatea sau neprihănirea lui Hristos a ajuns la sfinții Lui pe pământ (Ps. 16:3), dar Dumnezeu era mai presus de toate, numai Dumnezeu este „Cel Binecuvântat” (Marcu 14:61).

Este perfect adevărat că Dumnezeu este și onorat și dezonorat de către oameni; nu în ființa Sa, ci în caracterul Său oficial. Este în egală măsură adevărat că Dumnezeu a fost „glorificat” de către creație, prin providență, și prin răscumpărare. Aceste lucruri nu le disputăm și nu îndrăznim să le disputăm deloc. Dar toate acestea au de a face cu arătarea gloriei Lui și recunoașterea ei de către noi. Totuși dacă lui Dumnezeu i-ar fi făcut plăcere ar fi putut să continue singur pentru toată eternitatea, fără să-Și facă cunoscută creației gloria. Să facă sau să nu facă așa a fost hotărât exclusiv de propria Lui voie. El era perfect binecuvântat în El Însuși înainte ca prima ființă creată de El să existe. Și ce este toată creația mâinilor Lui pentru El chiar și acum? Lăsați Scriptura să răspundă din nou: „Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; El ridică ostroavele ca un bob de nisip. Libanul n-ajunge pentru foc, și dobitoacele lui n-ajung pentru arderea-de-tot. Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune. Cu cine voiți să asemănați pe Dumnezeu? Și cu ce asemănare Îl veți asemăna?” (Is. 40:15-18). *Acela* este Dumnezeul Scripturii; vai, El încă este „Dumnezeu necunoscut” (Fapte 17:23) pentru mulțimile fără cap. „El șade deasupra cercului pământului, și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subțire, și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el. El preface într-o nimica pe voievozi, și face o nimica din judecătorii pământului.” (Is. 40:22,23). Ce diferit este Dumnezeul Scripturii față de dumnezeul de la amvonul de rând!

Nici mărturia Noului Testament nu este diferită de cea a Vechiului Testament: cum ar putea fi, văzând că ambele au unul și același Autor! Și acolo citim, „care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică! Amin.” (1 Tim. 6:15-16). O astfel de Persoană trebuie venerată, adorată, și-l trebuie adusă închinare. El este solitar în maiestatea Sa, unic în excelența Sa, fără pereche în perfecțiunile Sale. El susține totul, dar El Însuși este independent de toate. El dă la toți, dar nu este îmbogățit de nimeni.

Un astfel de Dumnezeu nu poate fi găsit prin căutare; El poate fi cunoscut, numai așa cum este *revelat* inimii de către Duhul Sfânt prin Cuvânt. Este adevărat că creația demonstrează un Creator, și că, pur și simplu, oamenii „nu se pot dezvinovăți”; totuși, trebuie să spunem împreună cu Iov, „Și acestea sunt doar marginile căilor Sale, și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi! Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?” (26:14). Așa-zis-ul argument al complexității² expus de către niște apologeți cu intenții bune a făcut, credem noi, mai mult rău decât bine, pentru că a încercat să coboare un Dumnezeu mare la nivelul înțelegerii finite, și astfel a pierdut din vedere excelența Lui solitară.

A fost propusă o analogie în care un sălbatic găsește un ceas pe nisip, și după o scurtă examinare a acestuia deduce existența unui ceasornicar. Foarte bine până aici. Dar încercați să mergeți mai departe: să presupunem că acest sălbatic se așează jos pe nisip și încearcă să-și creeze o concepție personală despre acest ceasornicar, afecțiuni și maniere personale, dispoziție, deprinderi, și caracter moral—tot ceea ce contribuie la formarea personalității; ar putea el să-și imagineze vreodată o persoană reală—omul care a făcut ceasul, astfel încât să poată spune, „îl cunosc?”. Pare ridicol să pui o astfel de întrebare, dar oare eternul și infinitul Dumnezeu este și mai ușor de cunoscut decât atât? Nicidecum! Dumnezeul Scripturii poate fi cunoscut numai de aceia cărora li *se face El cunoscut*.

Și Dumnezeu nu poate fi cunoscut nici prin intelect. „Dumnezeu este Duh” (Ioan 4:24), și de aceea poate fi cunoscut numai spiritual. Dar omul căzut nu este spiritual, el este carnal. El este mort față de tot ceea ce este spiritual. Numai dacă este născut din nou supranatural adus de la moarte la viață, miraculos scos din întuneric la lumină, el nici nu poate vedea lucrurile lui Dumnezeu (Ioan 3:3), cu atât mai puțin să le înțeleagă (1 Cor. 2:14). Duhul Sfânt trebuie să strălucească în inimile noastre (nu în intelectul nostru) pentru a ne da „sa strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4:6). Și chiar acea cunoștință spirituală este fragmentată. Sufletul regenerat trebuie să *crească* în har și în cunoștința Domnului Isus (2 Petru 3:18).

Principala rugăciune și scopul creștinilor ar trebui să fie „să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-l fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (Col. 1:10).

1. Biblia revizuită, Gute Botschaft Verlag (GBV), Dillenburg, Germania, 1989.
2. Argumentul complexității este acela exprimat în prima propoziție a următorului paragraf, și anume găsind atâta complexitate în univers deducem existența unui creator inteligent.

Traducerea: numaiharul.org